

Sobre pactes i principis

"Es pot negociar durament amb els qui han perdut poder i encara mostren massa arrogància, es pot -cal- imposar punts de programa, cal no donar res per fet i venut sense el preu que toque. Cal fer tota la política necessària. Però cal també 'no passar la ratlla' dels principis."

Tinc la sensació, més clara com més passen els dies, que les eleccions passades no han donat plenament gust a ningú. Després de les cançons rituals dels uns ("Pujol, enano, aprende castellano", cantaven els joves del PP sota el balcó de José Mari), i de les cares compungides dels altres, les variables ressaques van mostrant un aire difús de desfici. Els qui han perdut no han perdut prou ni a tot arreu de la mateixa manera, no han perdut prou per baixar de la burra dels errors infinits, i sembla que no són capaços d'anar més enllà d'unes superficials mostres de disgust passatger, com dient: som els bons, som els bons de sempre, i per quatre pecats venials ens voleu castigar? Els qui han guanyat, d'una banda i de l'altra, s'han quedat amb ganes de guanyar encara més, no en tenen prou, canten les victòries guanyades com a etapes fins a la batalla final. Per al PP, la victòria final és el poder de l'estat, tot el poder, i la missió sagrada d'esborrar dotze anys d'història per ells insuportable. Per al PCE, és a dir per al senyor Anguita i la vella o nova guàrdia, la batalla final no és contra la dreta— oh no, per favor— sinó contra el PSOE, rebatejat felipisme per més comoditat. Per al senyor Pujol, vista la marxa de les coses i l'ascens de la dreta espanyola a Catalunya, la victòria serà quedar-se com està, i donant gràcies. No és un panorama agradable.

Menys agradable encara és contemplar el remolí de posicions, declaracions, projectes de pacte, i pactes mig combinats: em desagrada profundament, per la part que em correspon en tant que ciutadà en exercici, el principi de no tenir en compte els principis. Diu Anguita (i això m'afecta ben poc): "*escuchemos a las bases, y callemos nosotros*". Traduït de l'espanyol, vol dir: ja que no puc imposar públicament l'abraçada general amb la dreta, i l'atac universal als socialistes, mirarem d'aconseguir el mateix efecte poble a poble. Gràcies que una majoria dels seus col·legues valencians —és una benedicció del cel que l'anguitisme siga minoria dins d'EUPV— han reaccionat amb més seny i amb un cert sentit de la prudència històrica i de l'ètica de les idees: no han acceptat el principi que "tots són iguals", i que tant se val que manen uns com els altres. El Senyor els ha conservat la llum que a uns altres nega.

Perquè no són tots iguals, ni és indiferent que manen els uns com els altres. Jo he passat dotze anys mostrant de paraula i per escrit, en públic i en privat, la meua irritació

gairebé permanent contra els nostres socialistes en el poder: he criticat frontalment moltes de les coses que han fet i sobretot les que no han fet. No he estat mai dels seus, no els he votat mai. Però tampoc no diré mai que m'és indiferent que hagen perdut, ni que me n'alegre: cal pensar qui ha guanyat, cal pensar què tindrem a canvi, cal mantenir uns principis mínims de distinció. Mínims, però principis.

Tinc molt clar que si jo posseïra alguna influència a l'hora de fer pactes amb uns i altres, per molt locals que siguin els tractes i les condicions, *podria* pactar amb el partit socialista, i *no podria* fer-ho amb el PP (quan dic "jo", vull dir jo en tant que ciutadà que sempre he donat suport explícit al nacionalisme polític, progressista, el que tenim). No em mourien les ganes de fotre, ni cap petit sentiment de venjança —de l'estil: "per fi, sociates, després que ens heu putejat tant com hem pogut": és legítim que algú ho pense i ho diga, però no que actue en funció d'aquest sentiment—, ni les ganes tan humanes d'anar amb qui em promet més beneficis. Em mouria el principi de no travessar mai ni sota cap condició la ratlla que separa el camp dels qui, com a partit i com a ideologia, defensen exactament el contrari del que jo defenso, volen un país incompatible amb el que jo vull. Aquests dies els diaris van plens de notícies confuses: com si aquesta ratlla no fóra important, com si no fóra *la més importat*. Es pot negociar durament amb els qui han perdut poder i encara mostren massa arrogància, es pot -cal- imposar punts de programa, cal no donar res per fet i venut sense el preu que toque. Cal fer tota la política necessària. Però cal també *no passar la ratlla* dels principis. Estic segur que les ambigües informacions que veig als diaris són només això, notícies incertes i confuses, i que quan apareixerà aquest article, en una setmana, l'atmosfera serà diàfana. I també que els principis que donen sentit a una certa política seran encara al seu lloc, els tractes seran els que han de ser, i la ratlla que separa el possible de l'impensable, serà la que és i no una altra.

Joan F. Mira